ΨΥΧΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΗΤΟΙ

ΕΥΧΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ

ΞΕΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ
(Τυφλῆς)

ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ [illegible] ΙΕΡΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΥΠΟ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ
1940

ΨΥΧΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΗΤΟΙ

ΕΥΧΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ

ΞΕΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ
(Τυφλῆς)
ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗι ΙΕΡΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΥΠΟ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ
1940

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ ἀνὰ χεῖρας μικρὸν πονημάτιον, τὸ ἐπιγραφόμενον «Ψυχῆς παραμυθία», εἶναι αἱ εὐχαὶ καὶ ἱκεσίαι τῆς τυφλῆς Ξένης μοναχῆς, ἡγουμένης τῆς ἐν Αἰγίνῃ Γυναικείας Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τὸ 1923 ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἁγιορείτου μοναχοῦ Ἀβιμέλεχ Μικραγιαννανίτου πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἁπάντων χριστιανῶν μετὰ προσθέσεως εὐχῶν τινων κατανυκτικῶν εἰς τὴν ἀρχήν. Μίαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πλάστην, κατανυκτικὴν «Κύριε ὁ Θεὸς καὶ Πλάστης μου...», ἑτέραν εἰς τὸν Κ. Η. Ι. Χριστὸν «Κύριε Ἰησοῦ Χρισιὲ διὰ τὰ ἄχραντα...» τρίτην στιχουργικὴν καὶ φωτοπάροχον εἰς τὴν Καν Θεοτόκον «Φώτισόν μου τὸ σκότος...» καὶ τετάρτην ἐν ἀρχῇ, ἐν εἴδει προοιμίου, διὰ στίχων πολιτικῶν, «Φίλτατε ὦ ἀναγνῶστα...» κ. λ. π.

Ὡς ἀναφέρει εἰς τὸν πρόλογόν του ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς Ἀβιμέλεχ, αἱ εὐχαὶ αὗται τῆς τυφλῆς Ξένης, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον τὸ 1914, ἐξαντληθεῖσαι δὲ ἀ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

νετυπώθησαν ὑπ᾽ αὐτοῦ τῷ 1923, ὡς παρέχουσαι μεγάλην ὠφέλειαν τοῖς χριστιανοῖς.

Πρὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ περὶ τὸ 1910, ἐγενόμην καὶ ἐγὼ κάτοχος τῶν εὐχῶν τούτων ἐν χειρογράφῳ, δοθεισῶν μοι παρ᾽ ἄλλου ἀδελφοῦ χριστιανοῦ, καθ᾽ ὃν χρόνον ἔζη ἴσως ἀκόμη ἡ μοναχὴ Ξένη, καὶ ἀντελήφθην μόνος μου τὴν ἀξίαν καὶ ὠφέλειαν τῶν εὐχῶν αὐτῶν.

Οὖσα ἐντελῶς τυφλή, ἔγραψε ταύτας ἐκ θείου πόθου κινουμένη καὶ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς θείας χάριτος.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν διηρέσαμεν τὰς εὐχὰς εἰς τέσσαρα μέρη, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν τεσσάρων, αἵτινες δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ξένην. Ἤτοι α΄.) κατετάξαμεν τὰς εὐχὰς εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα, β΄.) τὰς εἰς τὸν Κ. Η. Ι. Χριστόν, γ΄.) εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ δ΄.) εἰς εὐχὰς ἐξομολογήσεως, μεταλήψεως κ.λ.π.

Ἤδη ἐξαντληθείσης καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πατρὸς Ἀβιμέλεχ, προβαίνομεν εἰς τρίτην ἔκδοσιν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι παρέχομεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς χριστιανοὺς ὑψίστην ψυχικὴν ὠφέλειαν.

Ὁ ἐκδότης
ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑΣ

Στίχοι πολιτικοὶ ἐν εἴδει προοιμίου καὶ ἐν τάξει ὁμολογίας Πίστεως

Φίλτατε ὦ ἀναγνῶστα,
ὅστις τύχῃς τὰ παρόντα,
καὶ πτωχὰ πονήματά μου,
εἴτε καὶ συγγράμματά μου.

Μὴ ζητήσῃς σὺ ἐν τούτοις,
ῥητορεύσεις ἢ ἀγορεύσεις,
μηδὲ φράσεις καὶ ἰδέας,
ὑψηλάς, ἀλλ᾽ ἀναγκαίας.

Ὅσας παριστᾷ καρδία,
εὐσεβὴς καὶ γνῶσις θεία,
κι᾽ ὅσας ἤθροισα ἐκ θείων,
συγγραμμάτων τῶν Πατέρων,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὅσα τὰ μαθήματά μου,
τόσα καὶ πονήματά μου,
ἀλλ᾽ ἡ θεία καὶ ἁγία,
ἡ τοῦ Παντουργοῦ σοφία.

Πνεύματος τοῦ παναγίου,
ἐπιδαψιλεύει χάριν,
καὶ τοῖς πένησι χυδαίοις,
καὶ πτωχοῖς τῇ διανοίᾳ.

Ἂν καὶ ἀρετῆς στεροῦνται,
καὶ μαθήσει ἀποδέουν,
ὅταν φύσει ἐν τῇ βίᾳ,
εὐσεβείᾳ καὶ ἀνδρείᾳ,

Ἐπιμένουν ἐν ἐφέσει,
σώζοντες ὀρθὴν τὴν Πίστιν,
καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις κεῖνται,
παραπλέουν τῷ θανάτῳ.

Πρόθυρα αὐτοῦ δοκῶσι,
ἀναπνέουν κι᾽ ἐπιζῶσι·
οὕτω καὶ ἐγὼ ὁ τάλας,
καὶ φυγὸς ἢ ἐρημίτης.

Ὡς φερέοικος τὸ ὅλον,
καὶ ἁπλοῦς ἐρημοσπίτης,
ἐγκαυχῶμαι ἐν τῇ Πίστει,
τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Πατέρων.

Προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις,
ἓν τὰ τρία τῇ οὐσίᾳ,
Κύριον Θεὸν τῶν ὅλων,
καὶ Δημιουργὸν λατρεύω.

Τὸν Πατέρα ἀγέννητόν τε,
γεννητὸν Υἱὸν πιστεύω,
καὶ ἐκπορευτὸν τὸ Πνεῦμα,
παρὰ τοῦ Πατρὸς λατρεύω.

Ἢ καὶ εἷς Θεὸς τὰ τρία,
ἐν τρισὶ τοῖς χαρακτῆρσι,
μία δύναμις οὐσία,
μία φύσις καὶ λατρεία.

Ἀποδέχομαι τὰς φράσεις,
Προφητῶν τε καὶ δικαίων,
καὶ αἰνίγματα καὶ ῥήσεις,
ὡς καὶ τὰς ἀποκαλύψεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αἵτινες σαφῶς δηλοῦσιν,
ἐνανθρώπησιν τοῦ Λόγου,
ἥν κἀγὼ θερμῶς πιστεύω,
μέχρι καὶ παθῶν ἁγίων.

Τέσσαρσιν Εὐαγγελίοις,
καὶ τῶν Ἰησοῦ θαυμάτων,
ἀπ᾽ αὐτῆς γεννήσεώς τε,
ἐκ Παρθένου παναγίας,

μέχρι σταυρικοῦ θανάτου,
καὶ τῆς ἀναστάσεώς τε,
Ἀναλήψεως τῆς θείας
καὶ ἐκ δεξιῶν καθέδρας.

Τοῦ Πατρὸς τοῦ συναννάρχου,
καὶ ἐκ Πνεύματος, καθόδου,
κι᾽ συνόλῳ ἵνα εἴπω,
τοῦ σταυροῦ τὸν τύπον σέβω.

Κ᾽ ἐγκαυχῶμαι τῇ δυνάμει,
τούτου τοῦ Σταυροῦ τοῦ θείου,
οὗπερ δαίμονες ἡττῶνται,
φρίτουσιν ἀεὶ καὶ φεύγουν.
καὶ ὡς τρόπαιον πιστῶν τε,
πάντων τὰ δειν᾽ ἀποφεύγουν.

Ἀποδέχομαι δὲ αὖθις,
ἀειπάρθενον Μαρίαν,
καὶ τιμῶ καὶ σέβομαί την,
ὡς μητέρα Παναγίαν.

Ὡς προστάτιν ἔφορόν τε,
καὶ κοινὴν ὡς μεσιτείαν,
πρὸς Υἱὸν αὐτῆς καὶ Λόγον,
ὅν ἐγέννησεν ἀρρεύστως.

Καὶ τιμῶ τοὺς θεηγόρους,
Μαθητὰς αὐτοῦ τοῦ Λόγου,
δώδεκα τοὺς πρώτους ὄντας,
κ᾽ ἑβδομήκοντα τοὺς πάνυ.

Ὡς κηρύξαντας ἐν κόσμῳ,
Εὐαγγέλιον Χριστοῦ μου,
καὶ ἑλκύσαντας τὰ Ἔθνη,
εἰς εὐσέβειαν Θεοῦ μου.

Ἀποδέχομαι Προφήτας,
καὶ τοὺς ἅπαντας δικαίους,
τοὺς πρὸ νόμου καὶ ἐν νόμῳ,
μέχρι καὶ αὐτοῦ Σωτῆρος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς δ᾽ ἐπίσης διδασκάλους,
Ἱεράρχας καὶ ὁσίους,
καὶ τοὺς μάρτυρας δὲ πάντας,
τοὺς κηρύξαντας τὴν πίστιν.

Ὡς τοὺς τῶν ὁμολογητῶν,
καὶ τῶν ἱερομαρτύρων,
τὸν χορὸν τὸν θεῖον σέβω,
ὡς καὶ πάντων τῶν δικαίων.

Γυναικῶν τε τῶν ἁγίων,
καὶ ἀνδρῶν πάντων ὁσίων,
προσκυνῶ τοὺς χαρακτῆρας,
ὡς καὶ λείψανα τὰ τούτων.

Κι᾽ εὐωδίας πεπλησμένα,
κι᾽ ὅσα ἅγια καὶ θεῖα,
ὡς τὰ αἵματα μαρτύρων,
καὶ ἀγῶνας τῶν ὁσίων.

Καὶ τὰς ἑορτὰς ἁπάντων,
ἀποδέχομαι δοξάζω,
τὴν δημιουργίαν κόσμου,
ὁρατοῦ τε νοουμένου.

Τῶν Ἀγγέλων τε ἐκείνων,
μακαρίων τε πνευμάτων,
Ὡς καὶ τοῦ ἀνθρώπου πλάσιν,
καὶ ἐμφύσημα τὸ θεῖον.

Τὴν ψυχήν τε τοῦ ἀνθρώπου,
λογικήν τε καὶ τιμίαν,
πρόσταγμα αὐτοῦ τὸ θεῖον,
καὶ τοὺς ἐκ Θεοῦ τοὺς νόμους.

Ὡς τοῦ θείου Δεκαλόγου,
ἐγὼ ὡς Θεῷ πιστεύω,
καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύω,
τῷ Τρισυποστάτῳ ὄντι.

Ὡς δὲ τοῦ Εὐαγγελίου,
ἀποδέχομαι Κανόνας,
τούς τε θείων Ἀποστόλων,
καὶ διαταγὰς τὰς τούτων.

Τὰ ἑπτὰ μυστήριά τε,
πανσεβάσμια καὶ θεῖα,
καὶ τὰς θείας παραδόσεις,
ὡς τὰς θεοπνεύστους ῥήσεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀποδέχομαι Συνόδους,
Οἰκουμενικὰς καὶ θείας,
τὰς ἑπτὰ καὶ τοπικάς τε,
ὡς ἀθροίσματά τε θεῖα.

Καὶ τὰ πρακτικὰ τὰ τούτων,
καὶ τοὺς θεοπνεύστους ὅρους,
ὡς Κανόνας Ἀποστόλων,
καὶ αὐτῶν ὡς διαδόχων.

Ἀποδέχομαι τὰς φράσεις,
καὶ τὰ ἐκτεθέντα τούτων,
ὅτι καὶ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου,
κινδυνεύω ἐκπεσεῖν με.

Ἐὰν μόνον ἐπιδείξω,
λέξεως μεταβαλεῖν με,
καὶ τῆς δόξης κινδυνεύω,
θεϊκῆς μεταπεσεῖν με.

Ἐὰν μόνον θίξω ἰῶτα,
ἢ κεραίαν ἐκ τοῦ νόμου,
ἀποδέχομαι οὖν πάντα,
ὅσα τε ἡ Ἐκκλησία.

Καὶ ἀποκηρύττω πάντα,
ὅσα τε ἀποκηρύττει,
ἡ Ὀρθόδοξος καὶ θεία,
Ἀνατολική τε Πίστις.

Ὅσα ᾿κράτυνεν ἐν τούτοις,
τόσα καὶ ἐγὼ πιστεύω,
κ᾿ ὅσ᾿ ἀπέσχετο κι᾿ ἀρᾶται,
καὶ ἐγὼ ᾿ναθεματίζω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Εὐχαὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα

Εὐχὴ κατανυκτικὴ

Κύριε ὁ Θεὸς καὶ Πλάστης μου, ὁ ἀπ᾿ ἀρχῆς πλάσας καὶ τιμήσας με κατ᾿ εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν καὶ ἀχρειωθέντα καὶ χρεουργηθέντα φεῦ! δι᾿ ἀπείρου ἐλέους καὶ τῶν ἀμετρήτων σου οἰκτιρμῶν ἀναπλάσας με. Μὴ παρίδῃς Δέσποτα καὶ νῦν αὖθις, ὅλον κατακρεουργηθέντα καὶ κατακερματισθέντα με. Ἀλλ᾿ ὡς παντοδύναμος καὶ φιλάνθρωπος καὶ φιλόψυχος Δεσπότης μου, σύ με πάλιν σύναψον, σύ με ἀναζώωσον, σύ με οἴκτειρον καὶ ἀνάστησον

σύ με κάθαρον κ ιὶ ἐλέησον, σύ με φώτισον καὶ οἰκείωσον, τὸν ὅλως ἀχάριστον καὶ ἀνάξιον ὄντα με, παντὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν καὶ φιλανθρωπίας καὶ συγχωρήσεως. Σοὶ γὰρ πρέπει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐκ πάντων προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εἰς τὸν Θεὸν

Ψυχὴ ἀξιοθρήνητος,
λυπεῖται καὶ στενάζει.
καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα,
μεγαλοφώνως κράζει.

Λέγει, Θεέ μου, σῶσόν με,
Θεέ, ἐλέησόν με,
Θεέ, ἴδὲ τὸ σκότος μου,
καὶ διαφώτισόν με.

Θεέ μου, μὴ παρίδῃς με,
ταχὺ ἐπάκουσόν μου,
καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα,
Θεέ μου φώτισόν μου.

Διότι μὲ ἐτύφλωσαν,
τὰ ἁμαρτήματά μου,
καὶ ὡς τυφλὴ ἡ τάλαινα,
χάνω τὰ βήματά μου.

Δὲν βλέπω ἡ ταλαίπωρος,
Θεέ μου ποῦ βαδίζω,
ποῦ στέκω ποῦ εὑρίσκομαι,
ἡ ξένη δὲν γνωρίζω.

Νέφη πολλὰ καλύπτουσι,
καὶ σκότος τὴν ψυχήν μου,
καὶ σε πικραίνω ἄμετρα,
γλυκύτατε Σωτήρ μου.

Ταράττομαι ἡ τάλαινα,
στενάζω καὶ λυποῦμαι,
διότι τὸ πανάγιον.
Πνεῦμά σου ὑστεροῦμαι.

Ἐμένα πρέπει τῆς πτωχῆς,
αἰώνια νὰ κλαίω,
ἀκαταπαύστως νὰ θρηνῶ,
καὶ δάκρυα νὰ χέω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρέπει μου νὰ τιμωρηθῶ,
καὶ νὰ κακοπαθήσω,
καὶ μετανοίας δάκρυα,
ποταμηδὸν νὰ χύσω.

Τὴν γῆν νὰ βρέχω πρέπει μου,
ἀπὸ τὰ δάκρυά μου,
διότι τὴν ἐμόλυνα,
μὲ τ' ἁμαρτήματά μου.

Δὲν εἶμαι πλέον, Κύριε,
ἀξία εὐσπλαγχνίας,
εἶμαι ἀξία κολασμοῦ,
καὶ πάσης τιμωρίας.

Ἀλλὰ πρὸς σὲ κατέφυγον,
Θεὲ καὶ λυτρωτά μου,
καὶ δέομαί σου μὴ μνησθῇς,
τὰ ἁμαρτήματά μου.

Πεπλανημένον πρόβατον,
εἶμαι καὶ ζήτησόν με,
Χριστέ μου ὡς φιλάνθρωπος,
καὶ ἀνακάλεσόν με.

Πρὶν εἰς τὸν ᾅδην καταβῶ,
πρόφθασον λύτρωσόν με,
καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,
ἀπελευθέρωσόν με.

Νὰ μοῦ χαρίσῃς δάκρυα,
ὡς τὸν Δαβὶδ νὰ κλαίω,
καὶ ὡς τὸν Πέτρον νὰ θρηνῶ,
ὡς τὸν λῃστὴν νὰ λέγω.

Τὸ μνήσθητί μου, Κύριε,
μὲ πόνον νὰ φωνάζω·
καὶ ὡς ὁ ἄσωτος υἱός,
τὸ ἥμαρτον νὰ κράζω.

Καὶ νὰ στενάζω ἐκ ψυχῆς,
ὡς ἡ γυνὴ ἐκείνη,
ποῦ ἔχυνεν ἐπάνω Σου,
τὰ μύρα καὶ ἐθρήνει.

Καὶ ἔνιψε τοὺς πόδας Σου,
ἀπὸ τὰ δάκρυά της,
νὰ ἐξαλείψῃς ὡς Θεός,
τὰ ἁμαρτήματά της.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παράσχου, ἱκετεύω Σε,
κι᾽ ἐμοῦ τῆς τρισαθλίας,
δάκρυα κατανύξεως,
καὶ τρόπους μετανοίας.

Μὲ ἀρετὰς καὶ χάριτας,
στόλισον τὴν ψυχήν μου,
διὰ νὰ γίνω νύμφη Σου,
πομπόθητε Σωτήρ μου.

Παράσχου μοι τὴν χάριν Σου,
καὶ τὴν βοήθειάν Σου,
νὰ εὐλογῶ διὰ παντός,
τὸ μέγα ὄνομά Σου.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Εὐχαὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

Εἰς τὰ Σωτήρια Πάθη, εἰς τὸν Σταυρόν, εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Πάντας

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ τὰ ἄχραντα καὶ Σωτήρια Πάθη σου καὶ διὰ τοῦ τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ σου Σταυροῦ καὶ τῆς Πανυπεράγνου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Παναγίας

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

καὶ ὑπεραμώμου Μητρός σου, τῶν θεοειδῶν καὶ ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων σου Πάντων, ἴασαι καὶ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν. Ἀμήν.

Εὐχαὶ εἰς τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἰησοῦ μου Παντοδύναμε,
Ἰησοῦ μου πανοικτίρμον,
Ἰησοῦ φιλάνθρωπε Θεέ,
μόνε παντελεῆμον.

Ἡμάρτηκα ἡ τάλαινα,
Ἰησοῦ ἐνώπιόν σου,
ἀλλὰ ὡς ὁ Δαβὶδ κι᾽ ἐγώ,
θαρρῶ στὸ ἔλεός σου.

Ἄφες τὰς ἁμαρτίας μου,
καὶ ἀνακαίνισόν με,
καὶ ὡς ἐκείνους τοὺς τυφλούς,
Ἰησοῦ ἐλέησόν με.

Χριστὲ μακρόθυμε Σωτήρ,
γλυκύτατε Ἰησοῦ μου,
ἀνάστησόν μου τὴν ψυχήν,
καὶ φώτισον τὸν νοῦν μου.

Ἰησοῦ μου ἀναμάρτητε,
πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας,
πηγὴ τῆς ἀγαθότητος,
καὶ τῆς ἀθανασίας.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ,
παμπόθητε Σωτήρ μου,
Ἰησοῦ μου γίνου ἵλεως,
καὶ σῶσον τὴν ψυχήν μου.

Ἰησοῦ μου ὡραιότατε,
Ἰησοῦ μου εὐλογημένε,
Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε,
Χριστὲ ἠγαπημένε.

Λόγε Θεοῦ καὶ δύναμις,
σοφία καὶ εἰρήνη,
τοῦ κόσμου ἀγαλλίαμα,
καὶ θεία εὐφροσύνη.

Ὁ ἥλιος ὁ ἄδυτος,
τὸ φῶς τῆς ἀληθείας,
φώτισον τὴν καρδίαν μου,
Ἰησοῦ μου τῆς ἀθλίας.

Ἰησοῦ μαρτύρων καύχημα,
Ἰησοῦ χαρὰ Ἀγγέλων,
Ἰησοῦ τροφὴ τῶν ἐκλεκτῶν,
καὶ δόξα τῶν δικαίων.

Ἡ δρόσος τῆς καρδίας μου,
τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου,
Ἰησοῦ, ὁ θεῖος γλυκασμός,
τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μου.

Ὁ βοηθός, ὁ ῥύστης μου,
καὶ ὑπερασπιστής μου,
Ἰησοῦ μου καταφύγιον,
καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου.

Τὴν χεῖρά σου τὴν ἄμαχον,
ἔκτεινον νὰ μὲ σώσης,
καὶ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ,
Χριστὲ νὰ μὲ λυτρώσης.

Ἰησοῦ, δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν,
δόσε μου τῆς ἀθλίας,
εὐλάβειαν, κατάνυξιν,
καὶ πένθος μετανοίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δός μοι, Ἰησοῦ μου, στεναγμούς,
δός μοι πηγὰς δακρύων,
νὰ κλαύσω, ἴσως λυτρωθῶ,
βασάνων αἰωνίων.

Ὡς τὸν Ἀπόστολον κι᾽ ἐγώ,
νὰ κλαύσω νὰ θρηνήσω!
καὶ μετανοίας δάκρυα,
ποταμηδὸν νὰ χύσω.

Μὲ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα,
νὰ θρέψω τὴν ψυχήν μου,
καὶ νὰ πενθῶ ἡ τάλαινα
εἰς ὅλην τὴν ζωήν μου.

Εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

Πῶς ἀνοίγω ἡ ἀθλία,
τὸ παμβέβηλόν μου στόμα,
καὶ Πανάγιόν Σου Σῶμα,
καὶ εἰσδέχομαι τὸ θεῖον;

Μὴ καταφλεχθῶ Σωτήρ μου,
ἕνεκεν τῆς ἁμαρτίας,
ἀναξίως γὰρ μετέχω,
τῆς φρικτῆς Σου κοινωνίας.

Οὐκ ἰσχύει ἐξυπνῆσαι,
τὰ πολλά Σου μεγαλεῖα,
στόμα πήλινον καὶ γλῶσσα,
βέβηλος καὶ ἀναξία.

Δός μοι χάριν δέομαί Σου,
ὅπως ψάλλω τ᾽ ὄνομά Σου,
τοὺς ἀπείρους οἰκτιρμούς Σου,
καὶ τὸ θεῖον δώρημά Σου.

Ὦ! τῆς ἀνοχῆς Σου Σῶτερ,
καὶ ἀπείρου εὐσπλαγχνίας!
πῶς τοσάκις παραβλέπεις,
τὰς πολλάς μου ἁμαρτίας;

Καὶ τῆς θείας Σου Τραπέζης,
ἡ πτωχὴ καταξιοῦμαι,
κοινωνῶ τροφῆς τῆς θείας,
καὶ θυγάτηρ Σου καλοῦμαι.

Πῶς εἰσέρχεσαι Χριστέ μου,
εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας,
καὶ παρέχεις τοῖς Σοῖς δούλοις,
χάριτας καὶ θεραπείας;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνυμνῶ καὶ μεγαλύνω,
προσκυνῶ καὶ εὐλογῶ Σε,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
Κύριε εὐχαριστῶ Σε.

Προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω,
καὶ δοξάζω Κύριέ μου,
τὴν πολλὴν φιλανθρωπίαν,
καὶ ἀγάπην Σου Χριστέ μου.

Ὢ! φρικτῆς οἰκονομίας,
ὢ! μεγίστου μυστηρίου,
πῶς ἐσθίομεν τὸ Σῶμα,
τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου;

Πίνομεν τὸ θεῖον Αἷμα,
καὶ λαμβάνομεν ὑγείαν,
ἄφεσιν ἁμαρτημάτων,
φωτισμὸν καὶ χάριν θείαν.

Ὁ μετέχων ἐπαξίως,
πῶς ζωοῦται καὶ θεοῦται,
φωτισμοῦ καὶ εὐφροσύνης,
καὶ ἁγιασμοῦ πληροῦται;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ πανάγιόν Σου Σῶμα,
γένοιτό μοι τῆς ἀθλίας,
ἱλασμὸς ἁμαρτημάτων,
καὶ τροφῆς ζωῆς τῆς θείας.

Τὸ πανάγιόν Σου Σῶμα,
καὶ τὸ Αἷμά Σου Σωτήρ μου,
γένοιτο ἰσχὺς καὶ ῥῶσις,
καὶ ἁγνεία τῆς ψυχῆς μου.

Γένοιτό μοι δέομαί Σου,
ἡ φρικτή Σου κοινωνία,
φωτισμὸς καὶ εὐφροσύνη,
σκέπη καὶ παραμυθία.

Ἱκεσίαις τῆς Ἀχράντου,
Θεοτόκου φώτισόν με,
καὶ χαρᾶς τῆς αἰωνίου,
δέομαι ἀξίωσόν με,

Ὅπως ψάλλω εἰς αἰῶνα,
τὴν μεγαλειότητά Σου,
τοῦ ἐλέους Σου τὴν χάριν,
καὶ τὴν ἀγαθότητά Σου.

Ὡς τὸ δίλεπτον τῆς χήρας,
πρόσδεξαι Θεὲ οἰκτίρμον,
τὴν μικρὰν εὐχαριστίαν,
καὶ τὸν πενιχρόν μου ὕμνον.

Θερμοτάτη δέησις πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

Φώτισόν με, Ἰησοῦ μου,
τὴν πτωχὴν νὰ Σὲ γνωρίσω,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου,
Κύριε νὰ σ' ἀγαπήσω.

Χάρισαί μοι θεῖον πόθον,
ἱκετεύω, Ἰησοῦ μου·
θέρμανόν μου τὴν καρδίαν,
καὶ καταύγασον τὸν νοῦν μου.

Ἰησοῦ νὰ Σὲ γνωρίσω,
καὶ θερμῶς νὰ σ' ἀγαπήσω,
καὶ τοῖς ἴχνεσί Σου, Σῶτερ,
ἡ πτωχὴ ν' ἀκολουθήσω.

Ἵνα ἄρω τὸν Σταυρόν μου,
Ἰησοῦ μου, ἡ ἀθλία,

καὶ ὀπίσω σου νὰ δράμω,
ὢ ἀγάπη μου γλυκεῖα.

Ἆρα πότε θὰ ἀκούσω,
τῆς φωνῆς σου τῆς γλυκείας,
ἵνα πληρωθῇ ἀγάπης,
Σῶτερ ἡ ἐμὴ καρδία;

Ἕλκυσόν με, Ἰησοῦ μου,
εἰς τὸν θεῖον ἔρωτά Σου,
δίδαξόν με, δέομαί Σου,
τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου.

Δεῖξόν μου τοὺς οἰκτιρμούς Σου,
καὶ τὸ θεῖον ἔλεός Σου,
καὶ ἐπίφανον Σωτήρ μου,
ἐπ' ἐμὲ τὸ πρόσωπόν Σου.

Ἵνα ἴδω Ἰησοῦ μου,
Σὲ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
τὴν γλυκεῖάν μου ἀγάπην,
καὶ τὸν θεῖον θησαυρόν μου.

Σύ, Χριστέ, ὁ γλυκασμός μου,
Σὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σὺ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Σὺ ὁ πλοῦτος τῆς ψυχῆς μου.

Πότε θὰ Σὲ ἀπολαύσω,
τῆς ψυχῆς μου θυμηδία,
καὶ ἐντός μου νὰ Σὲ ἔχω,
ὦ ἀγάπη μου γλυκεῖα;

Μὴ βδελύξῃς Ἰησοῦ μου,
τὴν πολλήν μου δυσωδίαν,
εἴσελθε εἰς τὴν ψυχήν μου,
τὴν πτωχὴν καὶ παναθλίαν.

Ὦ ἀγάπη γλυκυτάτη,
εἴσελθε εἰς τὴν ψυχήν μου,
καὶ κατοίκησον ἐντός μου,
ὑπερπόθητε Σωτήρ μου.

Ἡ τερπνότης τῆς ζωῆς μου,
τῆς ψυχῆς μου ἡ εἰρήνη,
ἡ ἀγάπη ἡ ἁγία,
καὶ ἡ θεία χαρμοσύνη.

Ὁ ἀὴρ ὁ ζωογόνος,
καὶ ἡ αὔρα ἡ γλυκεῖα,

εἴσελθε εἰς τὴν ψυχήν μου,
τερπνοτάτη εὐωδία.

Σκήνωσον ἐν τῇ ψυχῇ μου,
Ἥλιε δικαιοσύνης,
ἔμπλησόν μου τὴν καρδίαν,
φωτισμοῦ καὶ εὐφροσύνης.

Ἔκκαυσόν με τῷ πυρί σου,
τρῶσόν με τῷ ἔρωτί σου,
τῇ ἀγάπῃ καὶ τῷ πόθῳ,
Σῶτερ τῇ γλυκύτητί σου

Τὴν δικαίως μισουμένην,
Ἰησοῦ μου, μὴ βδελύξῃς,
καὶ τὴν πενιχράν μου Σῶτερ,
δέησιν μὴ ἀπορρίψῃς.

Ἀλλὰ δέξαι με ἐν πόθῳ,
κράζουσαν ἐλέησόν με,
καὶ τοῖς δεξιοῖς προβάτοις.
Ἰησοῦ μου σύνταξόν με.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

Εὐχαὶ εἰς τὴν Θεοτόκον

Εὐχὴ στιχουργικὴ καὶ φωτοπάροχος

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Παντάνασσα Μαρία,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ κόσμου ἡ Κυρία.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Μαρία Θεοτόκε,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
Ἁγνὴ Παρθενοτόκε.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
δόξα τῶν Ἀρχαγγέλων.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἀπείρανδρε Μαρία,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ κόσμου προστασία.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἁμαρτωλῶν προστάτις

φώτισόν μου τὸ σκότος,
δικαίων ἐγγυτάτις.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ψηλαφητὸν Ἁγνή,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ἀφώτιστόν φημι.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ ὑπὲρ ὁμίχλην με,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ πολιορκῆσάν με.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τὸ τὴν ζωὴν ὅλην,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
σκοτίσαν με καθόλου.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
Δέσποινα Δέσποινά μου,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
χαρὰ καὶ καύχημά μου.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ὡς οὖσα ὑπερτέρα,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

φώτισόν μου τὸ σκότος,
πάντων τιμιωτέρα.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ τὸν Σωτῆρα πάντων,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
ὡς τέξασα τὸν πάντων.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ τὸν αὐτὸν Μονάδος.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
ἡ Μυστηρίων ὅλη,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
γέμουσα τούτων ὅλη.

Φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ σκοτεινοῦ Παρθένε,
φώτισόν μου τὸ σκότος,
τοῦ ἑαυτοῦ μ' εἰδέναι.

Φώτισόν μου νοός τε,
τὰς φρένας Δέσποινά μου,

φώτισόν μου ψυχῆς τε,
τὰς κόρας Ἄνασσά μου.

Φώτισόν μου φωτὶ,
νοητῷ τῷ Υἱῷ σου,
αὔγασόν με αὐγή,
φωτεινὴ τοῦ Θεοῦ μου.
Ἀμήν.

Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ὦ ὄνομα γλυκύτατον,
ἡ τέρψις τῆς ψυχῆς μου,
ἡ μόνη εὐφροσύνη μου
καὶ ἀγαλλίασίς μου.

Ὄνομα ὑπερύμνητον,
ὑπερευλογημένον,
γλυκὺ καὶ ὑπερπόθητον,
ὑπερδεδοξασμένον.

Σὺ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν,
εὐφραίνεις καὶ δροσίζεις,
καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν,
λαμπρύνεις καὶ φωτίζεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παράκλησιν αἰσθάνομαι,
φῶς καὶ παραμυθίαν,
ὁσάκις σὲ ὑμνολογῶ,
Πανύμνητε Μαρία.

Ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ σέ,
καὶ σὲ ἐπικαλεῖται,
ἀπὸ κινδύνους σώζεται,
θάνατον δὲν φοβεῖται.

Προσπίπτω ἡ ταλαίπωρος,
ζητῶ τὸ ἔλεός σου,
ὅπως γενῇς μεσίτρια,
ἁγνὴ πρὸς τὸν Υἱόν σου.

Ἵνα ἴδῃ τὴν θλίψιν μου,
ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου,
καὶ ἐπιχύσῃ βάλσαμον,
ἐλέους τῇ ψυχῇ μου.

Νὰ καταπέμψῃ διὰ σοῦ,
τὴν ἄνωθεν εἰρήνην,
ἐξ ὕψους θείαν δύναμιν,
χαρὰν καὶ εὐφροσύνην.

Πᾶσα ἡ κτίσις διὰ σοῦ,
ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος,
τὸ χαῖρέ σοι προσφέρει.

Χαῖρε Μαρία, δέσποινα,
Ἀγγέλων ὑπερτέρα,
τῶν οὐρανίων στρατιῶν,
ὑπερενδοξοτέρα.

Χαῖρε, Μαρία τῶν πιστῶν,
ἐλπὶς καὶ [illegible],
χαῖρε, Μαρία πάναγνε,
Θεὸν ἡ τετοκυῖα.

Χαῖρε, Μαρία ἡ ἐλπίς,
τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου,
τὸ ἔαρ τὸ γλυκύτατον,
τῆς σκοτεινῆς ζωῆς μου.

Χαῖρε, Μαρία ἡ ζωή,
τῶν τεθανατωμένων,
χαῖρε, θερμὴ ἀντίληψις,
τῶν καταπονουμένων.

Χαῖρε, Μαρία τῶν τυφλῶν,
ἡ θεία βακτηρία,
τῶν θλιβομένων ἡ χαρά,
καὶ ἡ παραμυθία.

Ὁ κυβερνήτης τῶν πτωχῶν,
ἐμοῦ ἡ προσδοκία·
χαῖρε, Μαρία ὀρφανῶν,
λιμὴν καὶ προστασία.

Χαῖρε, Παρθένε Μαριάμ,
ἡ δόξα τῶν δικαίων,
χαῖρε, ἁγίων ἡ κρηπίς,
καὶ κάλλος ἱερέων.

Ἡ ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν,
μόνη ἐκλελεγμένη,
χαῖρε, Μαρία ἄσπιλε,
ὑπερευλογημένη.

Χαῖρε, Μαρία πάγκαλε,
ἐν γυναιξὶν ὡραία,
χαῖρε, ὅτι ἐκύησας,
Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Χαῖρε, Μαρία διὰ σοῦ,
τὸ πᾶν χαρᾶς πληροῦται,
πᾶς ἄνθρωπος εὐφραίνεται,
πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται.

Χαῖρε, Μαρία διὰ σοῦ,
εὕρομεν σωτηρίαν,
καὶ διὰ σοῦ λαμβάνομεν,
οἱ πάντες εὐλογίαν.

Χαῖρε, Μαρία ἡ αὐγή,
τῆς μυστικῆς ἡμέρας,
χαῖρε, ὅτι ἀνύψωσας,
Χριστιανῶν τὸ κέρας.

Χαῖρε, ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ,
ἑπτάφωτος λυχνία,
χρυσοῦν θυμιατήριον,
ἀνύμφευτε Μαρία.

Εὐπρέπεια καὶ καλλονή,
ὑπάρχεις τῶν ἁγίων,
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε,
χαῖρε ζωῆς ταμεῖον,

Χαῖρε, λυχνία πάγχρυσε,
λαμπὰς τηλαυγεστάτη,
χαῖρε, Θεογεννήτρια,
παστὰς ὡραιοτάτη.

Χαῖρε, Μαρία τοῦ παντός,
ἡ θεία εὐφροσύνη,
Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα,
λαμπρότης καὶ εἰρήνη.

Χαῖρε, Μαρία ἡ πηγή,
τῶν θείων χαρισμάτων,
τὸ ᾆσμα τὸ γλυκύτατον,
τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μαρία, ἀπειρόγαμε,
ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα,
σὲ ἱκετεύομεν ἁγνή,
μὴ παύσῃς δυσωποῦσα.

Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον,
ὑπέραγνε Μαρία,
νὰ ἀποστείλῃ εἰς ἡμᾶς,
χάριν καὶ εὐλογίαν.

Νὰ 'δῇ καὶ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ,
τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του,
καὶ ὡς φιλάνθρωπος Θεός,
νὰ σώσῃ τὸν λαόν του.

Θερμοτάτη δέησις
πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ὦ Μῆτερ εὐσπλαγχνίας,
ἐλέους ἡ πηγή,
ἐλπὶς ἀπηλπισμένων,
λιμὴν χειμαζομένων,
πιστῶν καταφυγή.

Εἰσάκουσον, Παρθένε,
ἡμῶν τοὺς στεναγμούς,
ἰδὲ μητέρων θρήνους,
δάκρυα τεθλιμμένων,
συζύγων ὀδυρμούς.

Πρόσδεξαι ἱκεσίας,
πιστῶν Ἱεραρχῶν,
αἰτήσεις ἱερέων,
δικαίων παρακλήσεις,
δεήσεις μοναχῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τάχυνον εἰς πρεσβείαν,
ὦ μῆτερ ἀγαθή,
ἱλέωσαι τὸν Κτίστην,
τὸν εὔσπλαγχνον Υἱόν σου,
τὸν μόνον Λυτρωτήν.

Ὅπως ἡμῖν παράσχῃ,
πταισμάσμων ἱλασμὸν,
καὶ ἐξαλείψῃ, κόρη,
ταῖς θείαις σου πρεσβείαις,
πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Τοὺς βασιλεῖς, τὸ ἔθνος,
τὸν στόλον, τὸν στρατὸν,
ῥῦσαι παντὸς κινδύνου,
δεόμεθά σου κόρη,
ἐκ βλάβης τῶν ἐχθρῶν.

Σκέδασον τὰς ἐνέδρας,
τῶν πονηρῶν ἐχθρῶν,
κατάβαλε τὰ θράση,
καὶ σύντριψον τὸ κράτος,
τυράννων δυσμενῶν.

Γενοῦ ἰσχὺς καὶ κράτος,
ἀνδρεία καὶ φρουρός,

Παρθένε, τοῦ στρατοῦ σου,
ῥομφαία τοῦ λαοῦ σου,
σκέπη καὶ ἀρωγός.

Σπλαγχνίσθητι σοὺς δούλους,
ὦ Μῆτερ ἀγαθή,
ῥῦσαι πολεμουμένους,
καὶ τετραυματισμένους,
θεράπευσον, Ἁγνή.

Τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ σου,
λῦσον τὰς συμφοράς,
κατεύνασον πολέμους,
καὶ δώρησαι σοῖς δούλοις,
εἰρήνην καὶ χαράν.

Σῶσον τὸν βασιλέα,
καὶ εὔφρανον αὐτόν,
κραταίωσον τὰ σκῆπτρα,
καὶ ὕψωσον τὸ κέρας,
Ἄνακτος εὐσεβοῦς.

Ἐξ οὐρανῶν τὰς νίκας,
βράβευσον Ἀγαθή,
καὶ δεῖξον νικηφόρους,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

λαμπροὺς καὶ στεφηφόρους,
τοὺς δούλους σου σεμνή.

Ὅπως εὐχαριστῶμεν,
τὸ κράτος σου ἀεί,
καὶ ψάλλωμεν προφρόνως,
πιστῶς καὶ εὐγνωμόνως,
τὴν χάριν σου, ἁγνή.

Είς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ἄμπελος ἀληθινή,
σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ,
ἡ βλαστήσασα ζωῆς,
σὸν πανάγιον καρπόν.

Βότρυν θείου γλυκασμοῦ,
εὐφροσύνης καὶ ζωῆς,
σὺ ἡ γεωργήσασα,
ἀπειρόγαμε ἁγνή.

Γῆ ἀνήρωτος σαφῶς,
στάχυν ἡ βλαστήσασα.
καὶ ζωῆς τὸν χορηγόν,
ἐν γαστρὶ χωρήσασα.

Δεῦτε, πάντες, ἀδελφοί,
μεγαλύνωμεν πιστῶς,
τὴν ἁγνὴν θεόπαιδα,
ἣν ἐδόξασε Χριστός.

Ἐκ τῶν ἄνω κατελθών,
ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ,
δουλικὴν μορφὴν λαβών,
ἵνα σώσῃ τοὺς βροτούς.

Ζωοπάροχε πηγή,
τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον,
μόνη ἀπεκήσας,
ἄνθρωπόν τε καὶ Θεόν.

Ἡ βαστάσασα Αὐτόν,
Δέσποινα μητροπρεπῶς,
καθικέτευε, ἁγνή,
ὑπὲρ πάντων τῶν βροτῶν.

Θεοτόκε Μαριάμ,
σκέπη τῶν χριστιανῶν,
μὴ παρίδῃς ἀγαθή,
στεναγμοὺς ἁμαρτωλῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἶδεν ὁ Θεὸς ἁγνή,
τὴν ταπείνωσιν τὴν σήν,
κατεσκήνωσεν ἐν σοί,
τῇ καλῇ ἐν γυναιξί.

Καὶ ἐτέχθη ὡς βροτός,
βρέφος γαλουχούμενον,
ἐν χερσὶ παρθενικαῖς,
ἀγκαλοφορούμενον.

Λάμψον φῶς ἀληθινόν,
Κόρη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν,
ὅπως ἴδωμεν καλῶς,
καὶ γνωρίσωμεν Αὐτόν.

Μήτηρ γέγονας, ἁγνή,
τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ,
τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ,
καὶ εὐλογητοῦ Χριστοῦ.

Νεκρωθέντα τὸν Ἀδάμ,
ἀνεζώωσεν ἁγνή,
καὶ ἀνήγαγεν αὐτόν,
διὰ σοῦ εἰς τὴν ζωήν.

Ξένον τόκον τέτοκας,
ξένη σου ἡ κύησις,
ξένον τὸ μυστήριον,
ξένη ἡ προσκύνησις.

Ὄντως θαῦμα ἀληθῶς,
καὶ μυστήριον φρικτόν,
πῶς ὁ ἄϋλος Θεός,
σάρκα ἔλαβε βροτῶν.

Πᾶσα κτίσις ἀπορεῖ,
μεγαλύνει καὶ ὑμνεῖ,
τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ,
εὐσπλαγχνίαν τὴν πολλήν.

Ῥῦσαι πάσης ἀπειλῆς,
τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡμᾶς,
ἐκ παντοίων πειρασμῶν,
θλίψεως καὶ συμφορᾶς.

Σωτηρίας σύ, ἐλπίς,
σκέπην καὶ καταφυγήν,
πάντες σὲ γινώσκομεν,
Ἀειπάρθενε ἁγνή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα,
καὶ ἀντίληψιν θερμήν,
τῶν ὑμνολογούντων σε,
πρὸς Θεὸν καταλλαγήν.

Ὕμνους σοὶ προσφέρομεν,
καὶ ᾠδὰς πνευματικάς,
πρόσδεξαι αὐτοὺς ἁγνή,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Φώτισον, πανύμνητε,
τοὺς θερμούς σου ὑμνητάς,
σκέπε καὶ διάσωζε,
τοὺς πιστοὺς προσκυνητάς.

Χαριτόβρυτε πηγή,
τὰς ψυχὰς χαρίτωσον,
τῶν μακαριζόντων σε,
καὶ χαρᾶς ἀξίωσον.

Ψαλμικῶς τῷ χαῖρέ σοι,
Δέσποινα, κραυγάζομεν,
καὶ πιστῶς οἱ δοῦλοί σου,
Κόρη, σὲ δοξάζομεν.

Ὦ πανύμνητε σεμνή,
τῆς φωνῆς μου ἄκουσον,
καὶ τὰς κόρας, Δέσποινα,
τῆς ψυχῆς μου φώτισον.

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ποῦ νὰ ἐλπίσω ἡ τρισαθλία,
ποῦ νὰ προσφύγω ἡ ταπεινή;
Ποῖον ἡ ξένη νὰ ἱκετεύσω,
καὶ ποῦ νὰ κλίνω τὴν κεφαλή;

Οὐκ ἔχω ἄλλον θερμὸν προστάτην,
οὐκ ἔχω ἄλλην καταφυγήν,
οὐκ ἔχω ἄλλην παραμυθίαν,
πλὴν σοῦ, τὴν ἄσπιλον καὶ ἁγνήν.

Ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω,
καὶ σωτηρίαν ἐπιζητῶ,
ἁγνὴ Παρθένε, βοήθησόν με,
μὴ μὲ ἀφίσῃς ν' ἀπολεσθῶ.

Ἐλπὶς τοῦ κόσμου καὶ προστασία,
ἀπεγνωσμένων καταφυγή,
τυφλῶν καὶ ξένων ἡ βακτηρία,
καὶ θλιβομένων καταφυγή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρόφθασον, κόρη, νὰ μεσιτεύσῃς,
πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Ποιητή,
καθὼς μοῦ πρέπει νὰ μὴ μὲ κρίνῃ,
ἀλλὰ εὐσπλάγχνως νὰ μὲ δεχθῇ.

Νὰ ἀστοχήσῃ τὰ πταίσματά μου,
νὰ παραβλέψῃ, ὡς ἀγαθός,
καὶ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῶν δεινῶν μου,
ὡς εὐεργέτης μου καὶ Θεός,

Ἕν μόνον βλέμμα γλυκὺ νὰ ρίψῃ,
σ᾽ ἐμὲ τὴν ἄπορον καὶ πτωχήν,
ἀκτῖνα θείου φωτὸς νὰ λάμψῃ,
στὴν σκοτεινήν μου σκληρὰν ψυχήν.

Νὰ ἐπιβλέψῃ ὡς ἐλεήμων,
τὴν γύμνωσίν μου νὰ λυπηθῇ,
στολὴν τοῦ γάμου νὰ μοῦ χαρίσῃ,
εἰς τὸν νυμφῶνα νὰ μὲ δεχθῇ.

Μὴ μείνω ἔξω τῆς Βασιλείας,
καὶ εἰς τὸ σκότος καταταχθῶ,
παρακαλῶ σε, Παρθενομῆτορ,
μὴ μὲ ἀφίσῃς νὰ στερηθῶ.

Τὴν ὡραιότητα τοῦ Υἱοῦ σου,
αὐτοῦ τὸ κάλλος τὸ θαυμαστόν,
τὰς μελῳδίας τῶν Ἀσωμάτων,
τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ποθητόν.

Σ᾽ αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν γνωρίζω,
τὸ φῶς ἡ τάλαινα τὶ ἐστί,
μορφὴν ἀνθρώπου ποτὲ δὲν εἶδον,
οὔτε εἰκόνα σου τὴν σεπτήν.

Ἄλλο δὲν ἔχω τὶ νὰ ζητήσω,
πλὴν μόνον τοῦτο παρακαλῶ,
δός μοι τὴν ἄφεσιν τῶν πταισμάτων,
καὶ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Γενοῦ ἐλπίς μου καὶ βοηθός μου,
γενοῦ γλυκειά μου παρηγοριά,
σ᾽ αὐτὸ τὸ σκότος ἐν ὅσῳ μένω,
νὰ σ᾽ ἔχω πάντοτε συντροφιά.

Νὰ μὲ λυπῆσαι, νὰ μ᾽ ἐπιβλέπῃς,
καὶ νὰ μοῦ δίδῃς ὑπομονή,
μέχρι τοῦ τέλους νὰ ὑπομείνω,
αὐτὸ τὸ σκότος ἡ ταπεινή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἰδὲ πῶς πάσχω ἡ τρισαθλία,
καὶ κινδυνεύω γιὰ νὰ χαθῶ,
ἂν δὲν προφθάσῃς νὰ μὲ λυτρώσῃς,
ἐλπὶς δὲν εἶναι γιὰ νὰ σωθῶ.

Αἱ ἁμαρτίαι μου πλεονάζουν,
καὶ μὲ βυθίζουν κάθε στιγμή,
ὁ πολυμήχανος ἀοράτως,
ὥραν δὲν παύει νὰ πολεμῇ.

Νὰ μὲ ὑψώνῃ, νὰ μὲ βυθίζῃ,
νὰ μὲ σκοτίζῃ, νὰ μὲ πλανᾷ,
καὶ νὰ μὲ ῥίψῃ σ' ἀπελπισία,
μὲ κάθε τρόπο μὲ πολεμᾷ.

Ἄχ! τὶ νὰ γίνω ἡ τρισαθλία,
μὲ τίνος θάρρος νὰ περπατῶ;
ποῦ τὰς ἐλπίδας πρέπει νὰ ἔχω,
καὶ τίνος ἔλεος νὰ ζητῶ;

Ἐὰν Παρθένε δὲν μὲ ἀκούσῃς,
ἐὰν ἐσὺ δὲν μ' ἐνθυμηθῇς,
ἐὰν δὲν ἴδῃς τὴν κάκωσίν μου,
καὶ ὡς μητέρα νὰ λυπηθῇς.

Τὶς νὰ μοῦ δώσῃ παρηγορία,
τὶς νὰ μοῦ δώσῃ ἀναψυχή;
τίς μου τὸ σκότος νὰ καταλάμψῃ,
καὶ νὰ μὲ σώσῃ τὴν δυστυχῆ;

Χαῖρε, Μητέρα τοῦ πάντων Κτίστου,
τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ,
καθαρωτέρα, ἐνδοξοτέρα,
καὶ ἀνωτέρα τῶν Σεραφίμ.

Χαῖρε, τὸ ἔαρ τοῦ Παραδείσου,
καὶ ἡ ῥάβδος ἡ μυστική,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ ὡραιότης,
χαῖρε καθέδρα βασιλική.

Χαῖρε, Παρθένε, παρθένων δόξα,
χαῖρε, Ἀγγέλων ἡ καλλονή,
χαῖρε, ἁγία ἁγίων μείζων,
χαῖρε πανάσπιλε καὶ ἁγνή.

Χαῖρε, ἡ ῥύστις τῶν αἰχμαλώτων,
χαῖρε, ἀνάκλησις τοῦ Ἀδάμ,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία,
χαῖρε παμπόθητε Μαριάμ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Δέσποινά μου Θεοτόκε,
Κόρη κεχαριτωμένη,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου,
ἄσπιλε ἡγιασμένη.

Στήριγμα πιστῶν καὶ δόξα,
καὶ ἐλπὶς ἀπηλπισμένων,
σκέπη ὀρφανῶν καὶ Μήτηρ,
καὶ χαρὰ τῶν τεθλιμμένων.

Μὴ παρίδῃς Θεοτόκε
τῶν πιστῶν τὰς παρακλήσεις,
τὰς ἐντεύξεις τῶν δικαίων,
καὶ ὁσίων τὰς δεήσεις.

Ρίψε βλέμμα εὐσπλαγχνίας,
ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου,
καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείαν,
ποίησον πρὸς τὸν Υἱόν σου.

Ὅπως ἄφεσιν παράσχῃ,
τῶν πολλῶν πλημμελημάτων,
τῶν δεινῶν ἁμαρτημάτων,
καὶ ἀπείρων ἐγκλημάτων.

Καὶ λυτρώσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
τῆς δεινῆς δουλοπαθείας,
τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ σκότους,
τῆς φθορᾶς καὶ τῆς κακίας.

Δώῃ δὲ τοῖς δεομένοις,
ἠθικὴν ἐλευθερίαν,
φώτισμόν τε καὶ εἰρήνην,
γνῶσιν καὶ ἀγάπην θείαν.

Σὺ κατεύθυνον τοὺς δούλους,
Δέσποινα ἐν ἀληθείᾳ,
τήρει ἐν ἁγιωσύνῃ,
φύλαττε ἐν παρθενίᾳ.

Τοὺς τὸν ἄχραντόν σου τόκον,
ἐκ ψυχῆς πιστῶς φιλοῦντας,
καὶ κυρίως Θεοτόκον,
σὲ ἁγνὴ ὁμολογοῦντας.

Τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν,
διατήρει ἐν εἰρήνῃ,
καὶ τοῖς μύσταις τοῦ Υἱοῦ σου,
χάριζε ἁγιωσύνην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἱεράρχας καὶ Ποιμένας,
ἱερεῖς καὶ διακόνους,
τήρησον ἁγνοὺς ἀσπίλους,
ἀπλανεῖς τε καὶ ἀμώμους.

Τοῖς μονάζουσι Παρθένε,
δίδου ταπεινοφροσύνην,
ἀδιάλειπτον λατρείαν,
καὶ τὴν ἄνωθεν εἰρήνην.

Χάριζε δεόμεθά σου,
ἔρωτα θερμὸν καὶ θεῖον,
καθαρότητα καρδίας,
καὶ κρουνοὺς θερμῶν δακρύων.

Βασιλεῖς, λαοὺς καὶ ἔθνη,
σὺ εἰρήνευε Κυρία,
καὶ κατεύθυνον τὰ ἔργα,
τῶν ἀνθρώπων Παναγία.

Διαφύλαττε τὰ βρέφη,
Μητροπάρθενε Μαρία,
καὶ ταῖς θυλαζούσαις γάλα,
πάρεχε ἐν ἀφθονίᾳ.

Πάντας τοὺς ἐν συζυγίᾳ,
φύλαττε ἐν σωφροσύνῃ,
χάριζε αὐτοῖς ἀγάπην,
εὐλογίαν καὶ εἰρήνη.

Δίδου χάριν ταῖς παρθένοις,
φρόνησίν τε καὶ ἁγνείαν,
σύνεσίν τε ταῖς μητρᾶσι,
γνῶσιν καὶ παιδαγωγίαν.

Δὸς ἰσχὺν τοῖς ἀδυνάτοις,
καὶ τοῖς πάσχουσιν ὑγείαν,
καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις,
νίκην ἔνδοξον, τελείαν.

Φύλαττε τοὺς ἐν θαλάσσῃ,
καὶ τοὺς ἐν ὁδοιπορίᾳ,
λύτρωσαι τοὺς ἐν κινδύνοις,
καὶ τοὺς ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Ἐπανάγαγε τοὺς ξένους,
ῥῦσαι τοὺς πολεμουμένους,
καὶ ὁδήγησον Παρθένε,
πάντας τοὺς πεπλανημένους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς τὰ ὀρφανὰ καὶ χήρας,
καὶ τοῖς οὖσιν ἐν πενίᾳ,
σὺ χορήγει τὰ χρειώδη,
Δέσποινα ὑπεραγία.

Τοῖς ἐν θλίψεσι καὶ πόνοις,
δώρησαι παραμυθίαν,
τοῖς ἐν ἀσθενείαις ῥῶσιν,
ἄνεσιν καὶ θεραπείαν.

Πεπτωκόσι δὸς συγγνώμην,
ἔλεος τοῖς ἐλεοῦσι,
δύναμίν τε καὶ ὑγείαν,
πᾶσι τοῖς διακονοῦσι.

Εὐεργέτας, διδασκάλους,
καὶ πνευματικοὺς Πατέρας,
φρούρει, φύλαττε καὶ σκέπε,
ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ.

Ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων,
πρέσβευε Ὑπεραγία,
ὅπως εὕρωσι συγγνώμην,
ἔλεος καὶ σωτηρίαν.

Μνήσθητί μου δέομαί σου,
Δέσποινά μου τῆς ἀθλίας,
καὶ ἀνάγαγέ με Κόρη,
τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Στήριξον, βοήθησόν με,
φώτισον, ἐνίσχυσόν με,
καὶ ἐκ τῶν δεινῶν παγίδων,
τοῦ ἐχθροῦ διάσωσόν με.

Δός μοι σύνεσιν καὶ γνῶσιν,
δέομαί σου Παναγία,
φώτισόν μοι ἱκετεύω,
νοῦν, ψυχήν τε καὶ καρδίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὅπως ἴδω καὶ γνωρίσω,
τὴν οὐτιδανότητά μου,
τὴν μεγάλην μου πτωχείαν,
καὶ τὴν ἀθλιότητά μου.

Δός μοι χρόνον μετανοίας,
καὶ ἐλπίδα σωτηρίας,
συντριβὴν τε θείου πόθου,
καὶ κλαυθμὸν παραμυθίας.

Χειραγώγησόν με Κόρη,
εὔθυνον πρὸς τὰς ὁδούς σου,
καὶ παράσχου μοι Παρθένε,
τὴν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ σου,

Ὅπως ψάλλω, μεγαλύνω,
ἀνυμνῶ τὸ ὄνομά Του,
καὶ ἐργάζωμαι προθύμως,
τὰς ἁγίας ἐντολάς Του.

ΜΕΡΟΣ Δ΄.

Εὐχαὶ ἐξομολογήσεως, Μεταλήψεως κλπ.

Ποίημα βαρυαλγούσης ψυχῆς

Καρδία πῶς σκληρύνθηκες,
καὶ πῶς παρεπλανήθης;
καὶ σύ, ταλαίπωρε ψυχή,
πῶς κατετραυματίσθης;

Φεῦ, τῆς ἐμῆς σκληρότητος,
καὶ τῆς ἀχαριστίας,
τῆς ραθυμίας τῆς δεινῆς,
καὶ τῆς ἀναισθησίας.

Δὲν ἔχω ἕνα σταλαγμόν,
δάκρυ εἰς τὴν καρδία,
γιὰ νὰ ζητήσω τοῦ Θεοῦ,
ἔλεος ἡ ἀθλία.

Ὢ! μετανοίας δάκρυα,
ποῦ εἶσθ' ἐξωρισμένα;
καὶ διατὶ δὲν ἔρχεσθε,
ποτὲ καὶ εἰς ἐμένα;

Ἐλᾶτε νὰ ποτίσητε,
καρδίαν διψασμένην,
νὰ καθαρίσητε ψυχήν,
τὴν κατερρυπωμένην.

Ἂς εἶχα στόμα ἡ πτωχή,
γλῶσσαν νὰ διηγοῦμαι,
καὶ δάκρυα θερμότατα,
νὰ ἐξομολογοῦμαι.

Νὰ λέγω μὲ κατάνυξιν,
τὰ ἁμαρτήματά μου,
τὰς ἐνθυμήσεις τὰς αἰσχράς,
καὶ τὰ ἐγκλήματά μου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Νὰ βρέχω μὲ τὰ δάκρυα,
τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μου,
τοῦ ἀμνησικάκου μου Θεοῦ,
καὶ μόνου πλαστουργοῦ μου.

* * *

Καὶ νὰ ζητῶ συγχώρησιν,
νὰ κλαίω ὡς τὴν πόρνην,
ὡς τὸν υἱὸν τὸν ἄσωτον,
κι᾽ ἐκεῖνον τὸν τελώνην.

* * *

Καὶ νὰ βοήσω ἐν κλαυθμῷ,
καὶ συντριβῇ καρδίας,
συγχώρησόν με Πλάστη μου,
κ᾽ ἐμὲ τὴν τρισαθλίαν.

* * *

Ἄνοιξον τοῦ ἐλέους Σου,
τὴν θύραν, Κύριέ μου,
καὶ δέξαι με τὴν τάλαιναν,
φιλάνθρωπε Θεέ μου.

* * *

Δέξαι Ἰησοῦ γλυκύτατε,
μίαν πτωχὴν καὶ ξένην,
μίαν σκληρὰν καὶ ἄσωτον,
γυναῖκ᾽ ἀπεγνωσμένην,

Ἐλέησόν με ὁ Θεός,
καὶ ἀνακαίνισόν με,
κι᾽ ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ,
Σὺ ἐλευθέρωσόν με.

* * *

Ἐξάλειψόν μου δέομαι,
τὰς τόσας ἁμαρτίας,
καὶ δώρησαί μου δάκρυα,
νὰ κλαίω, τῆς ἀθλίας.

* * *

Τὰ ρήματά μου ἄκουσον,
δέξαι τὴν δέησίν μου,
καὶ σῶσον, Παντοδύναμε,
τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου.

Ἐξομολόγησις τῆς τυφλῆς

Ἄνθρωποι, λυπηθῆτέ με,
γιὰ τὴν κατάπτωσίν μου,
καὶ δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ,
νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν μου.

* * *

Πιστεύσατέ με, ἀδελφοί,
ἀλήθεια τὸ λέγω,
σ᾽ ἐμένα ἐπερίσσευσε,
τὸ ὄνομα τῶν ἔργων,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἂν θέλετε νὰ μάθητε,
ποία ἡ ἀρετή μου,
λέγω· γυμνὴ παντὸς καλοῦ,
ὑπάρχει ἡ ψυχή μου.

Ἐστερημένη ἀρετῶν,
καὶ κατακεκριμένη,
καὶ πάσης ἀγαθότητος,
ἐγκαταλελειμμένη.

Ἔχω πτωχείαν ἄπειρον,
πληγὰς καὶ ἀσθενείας,
καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ,
εἰς βάθος ἀπωλείας.

Ἔχω δεινὴν ἀμέλειαν,
μεγάλην ὀκνηρίαν,
θυμόν, ὑπερηφάνειαν,
σκληρότητα, κακίαν.

Εἶμαι ψυχρὰ στὴν ἀρετήν,
θερμὴ εἰς τὴν κακίαν,
ἑτοίμη εἰς τοὺς γέλωτας,
καὶ τὴν πολυλογίαν.

Ἀντὶ τῆς κατανύξεως,
ἔχω ἀναισθησία,
ἀντὶ νὰ κλαίω πάντοτε,
γελῶ ἡ τρισαθλία.

Ἀλλὰ ὑπάρχει κἄτι τι,
καὶ ὅλα τὰ καλύπτει,
μία πλαστὴ προσποίησις,
ποῦ τὰς κακίας κρύπτει.

Ὡς πότε θὰ ἐξαπατῶ,
τὸν κόσμον ἡ ἀθλία,
μὲ τὰς ψευδεῖς μου ἀρετάς,
καὶ τὴν ὑποκρισία;

Ὅταν ὁ κόσμος μ' ἐπαινῇ,
χαίρω καὶ καμαρώνω,
καὶ ὅταν μὲ ἐλέγχουσι,
λυποῦμαι καὶ θυμώνω.

Ὅσοι μὲ ἐγνωρίσατε,
πρέπει νὰ μὲ λυπῆσθε,
καὶ δάκρυα νὰ χύνετε,
ὅταν θὰ μ' ἐνθυμῆσθε.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλεῖτε τὸν Θεόν,
νὰ μὲ διαφωτίση,
καὶ ς' τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς,
νὰ μὲ καθοδηγήση.

Καὶ δι' εὐχῶν σας, ἀδελφοί,
ἐλπίζω νὰ μὲ σώση,
κι' ἐκ τῆς δεινῆς κακίας μου,
νὰ μὲ ἐλευθερώση.

Πρὸ τῆς θείας Κοινωνίας

Γνωρίζω ἡ ταλαίπωρος,
εἰς τοῦτο δὲν λανθάνω,
πῶς ἀναξίως ἡ πτωχή,
πάντα μεταλαμβάνω.

Ἆρά γε ποῦ προσέρχομαι,
ἡ κατακεκριμένη,
ποὺ εἶμαι ἁμαρτήματα,
ὅλη πεφορτισμένη!

Ὁποῖον μέλει νὰ δεχθῆ,
ἡ ταπεινὴ ψυχή μου;
τὸν Βασιλέα τοῦ παντός,
καὶ μόνον ποιητήν μου.

Ἡ καταδίκη τρομερά,
καὶ φοβερὰ ἡ κρίσις,
ὅταν ἀναξίως προσπαθῆς,
ψυχή, νὰ κοινωνήσης.

Κλαῦσε λοιπὸν καὶ θρήνησε,
γιὰ τὰ ἐγκλήματά σου,
μὲ πόνον ἐξομολογοῦ,
τὰ ἁμαρτήματά σου.

Πρόσπεσον τοῦ Δεσπότου σου,
καὶ ζήτησον, ἀθλία,
ἔλεος καὶ συγχώρησιν,
καὶ φώτισιν ἁγία.

Κλαῦσε λοιπὸν καὶ βόησον,
μὲ μάτια δακρυσμένα,
οὐδεὶς σ' ἐπίκρανέ ποτε,
Κύριε, ὡς ἐμένα.

Πῶς νὰ ἀνοίξω, Κύριε,
τὸ ῥυπαρόν μου στόμα,
νὰ μεταλάβω τὸ σεπτόν,
καὶ ἅγιόν Σου Σῶμα;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παρακαλῶ Σε Πλάστη μου,
Θεέ μου καὶ Σωτήρ μου,
ἐπίσκεψε τὴν ῥυπαράν,
κι᾽ ἐλεεινὴν ψυχήν μου.

Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
στὸ ῥυπαρόν μου στόμα.
στὴν μολυσμένην μου ψυχήν,
καὶ ἐσπιλωμένον σῶμα.

Δεῖξον τὴν εὐσπλαγχνίαν σου,
σ᾽ ἐμὲ τὴν τρισαθλίαν,
καὶ φώτισόν μου τὴν ψυχήν,
τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.

Ἐλθὲ Ἰησοῦ γλυκύτατε,
σήμερον νὰ φωτίσῃς,
νὰ μοῦ λαμπρύνῃς τὴν ψυχήν,
καὶ νὰ μὲ καθαρίσῃς.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου,
παράβλεψον, Θεέ μου,
καὶ μὴ μ᾽ ἀφίσῃς ἄλλοτε,
νὰ σφάλλω, Κύριέ μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις,
ἃς γίνῃ εἰς ἐμένα,
τὸ Σῶμά Σου τὸ ἅγιον,
καὶ τίμιόν Σου Αἷμα.

Εἰς τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν

Ἂς εἶχε χάριν ἡ ψυχή,
καὶ λόγον ἡ καρδία,
νὰ ἀναπέμψῃ ἡ πτωχή,
μικρὰν εὐχαριστία.

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ,
πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω.
μὲ ποίους λόγους ἡ πτωχή,
νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Σὲ εὐλογοῦν τὰ χείλη μου,
σὲ ψάλλει ἡ καρδία,
καὶ σὲ δοξάζει ἡ ψυχή,
παμπόθητε Μαρία.

Εὐχαριστῶ καὶ προσκυνῶ,
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας,
καὶ εὐλογῶ ἀπὸ ψυχῆς,
τὸν τόκον σου, Κυρία.

Δοξάζω τὴν μεγάλην Του,
καὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν,
καὶ τὴν μακροθυμίαν.

Ποὺ ἡ ἁγία Του πλευρά,
μὲ λόγχην ἐκεντήθη,
καὶ δι᾽ ἐμέ τὸ Αἷμά Του,
ποταμηδὸν ἐχύθη.

Ἐγὼ ποῦ Τὸν ἐσταύρωσα,
μὲ τ᾽ ἁμαρτήματά μου,
μὲ τοὺς αἰσχρούς μου λογισμούς,
καὶ τὰ ἐγκλήματά μου.

Σήμερον πῶς ἐτόλμησα,
τὸ στόμα μου ν᾽ ἀνοίξω,
Σῶμα καὶ Αἷμα τίμιον,
Θεοῦ νὰ κοινωνήσω;

Πῶς δὲν μ᾽ ἐπεριφρόνησες,
θαυμάζω, Κύριέ μου,
ἀλλὰ εἰσῆλθες εἰς ἐμέ,
τὴν ταπεινήν, Χριστέ μου!

Ὢ πόσον πρᾶος καὶ γλυκύς,
καλὸς καὶ ἐλεήμων,
πόσον φιλάνθρωπός ἐστιν,
εὔσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων!

Καὶ δὲν με ἀπεδίωξε,
τὴν ταπεινὴν καὶ ξένην,
τὴν ἀναξίαν καὶ γυμνήν,
καὶ κατακεκριμένην.

Ὢ τὶ φρικτὸν μυστήριον!
Ὢ τοία εὐσπλαγχνία!
Σῶμα Θεοῦ νὰ κοινωνῶ,
ἐγὼ ἡ ἀναξία!

Δοξάζω καὶ εὐχαριστῶ,
τὴν ἀγαθότητά Σου,
τὴν ἄκραν συγκατάβασιν,
καὶ ἁγιότητά Σου,

Ὅτι οὐκ ἐξουδένωσες,
μίαν γυναῖκ᾽ ἀχρείαν,
μίαν ψυχὴν ἀναίσθητον,
σκληρὰν καὶ ἀναξίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε,
καὶ παρηγόρησόν με,
καθάρισον τοὺς ῥύπους μου,
καὶ ἀνακαίνισόν με.

Τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχήν,
ἐλθὲ νὰ θεραπεύσης,
τοὺς πόνους μου καὶ τὰς πληγάς,
Χριστὲ νὰ ἰατρεύσῃς.

Τὸ Σῶμά Σου τὸ ἅγιον,
καὶ Αἷμά Σου, Σωτῆρα μου,
χαρὰ ἐλπὶς καὶ δύναμις,
θὰ γείνῃ τῆς ψυχῆς μου.

Ἀπὸ ἀκάθαρτον ψυχήν,
καὶ βδελυρὰν καρδίαν,
πρόσδεξαι, Ὑπεράγαθε,
μικρὰν εὐχαριστίαν.

Εἰς τὴν Κυρίου τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν,
τὰ πλήθη συλλογοῦμαι,
καὶ τὴν ἡμέραν τὴν φρικτήν,
τῆς κρίσεως φοβοῦμαι.

Μὴ μοῦ ἐλέγξῃ ὁ Κριτής,
ὅλα τὰ κεκρυμμένα,
τὰς πράξεις, καὶ τὰ πταίσματα,
ποῦ ἔχω καμωμένα.

Τοὺς ρυπαρούς μου λογισμούς,
πάσας τὰς φαντασίας,
ἀποκαλύψῃ τὴν στιγμήν,
ἐκείνην τῆς ἀθλίας.

Τῶν τε Ἀγγέλων ἔμπροσθεν,
καὶ πάντων τῶν ἁγίων,
μοῦ φανερώσῃ τῆς πτωχῆς,
τὸν ἄσωτόν μου βίον.

Εἰς ποῖον ἔκαμα καλόν,
εἰς ποῖον εὐσπλαγχνίαν,
διὰ νὰ εὕρω ἔλεος,
στὴν κρίσιν ἡ ἀθλία;

Τὶ ἀγαθὸν ἐποίησα,
εἰς ὅλην, τὴν ζωήν μου,
διὰ νὰ εὕρω ἡ πτωχή,
ἔλεος στὴν ψυχήν μου;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Πότε ἠλέησα πτωχόν,
πότε ἐδέχθην ξένον,
πότε ἐνέδυσα γυμνόν,
ἔθρεψα πεινασμένον;

Πότε ἐπῆγα σ' ἀσθενῆ,
ἢ σὲ φυλακισμένον,
ἢ πότε ἔδωκα νερό,
καὶ ἐγὼ σὲ διψασμένον;

Ποίαν ἡμέραν ἔκλαυσα
διὰ τὰ πταίσματά μου,
ἢ πότε ἔβρεξαν θερμά,
τὴν γῆν τὰ δάκρυά μου;

Εἰς ποῖον τόπον στάθηκα,
ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ,
διὰ νὰ κάμω δέησιν,
στὸν Πλάστην ἡ ἀθλία;

Ποτὲ δὲν ἔκλινα κἀγώ,
στὴν γῆν τὰ γόνατά μου,
νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεός,
τὰ ἁμαρτήματά μου.

Ὢ! τὶ κακὸν μοῦ μέλλεται;
τὶ θρῆνος! τὶ ὀδύνη!
καὶ πῶς νὰ ἀπολογηθῶ,
ἐγὼ τὴν ὥρα ἐκείνη!

Φεῦ! ποῖον στόμα δύναται,
καὶ γλῶσσα νὰ λαλήσῃ,
τὴν παρουσίαν τὴν φρικτή,
καὶ τὴν δικαία κρίσι;

Ψυχή μου τὶ ἀδιαφορεῖς;
τὶ ἔχεις καὶ νυστάζεις;
τὶ ἐνεκρώθης καὶ δὲν κλαῖς,
σκληρὰ καὶ δὲν στενάζεις;

Ἰδού, παρῆλθεν ὁ καιρός,
τὸ τέλος πλησιάζει,
καὶ διὰ σὲ ὁ θάνατος,
τὸ ξῖφος ἑτοιμάζει.

Γρηγόρησον, μὴ ἀμελῇς,
ἀθλία ἑτοιμάσου·
μὲ δάκρυα θερμότατα,
πλῦνον τὸ ἔνδυμά σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Παῦσον τὰς ἁμαρτίας σου,
τὰς βδελυράς σου πράξεις,
τὰ ἔργα καὶ τοὺς λογισμούς,
καὶ φρόνημα ν' ἀλλάξῃς.

Ψυχή μου, μετανόησον,
καὶ κλαῦσον καὶ λυπήσου,
στὸν Πλάστην μὲ ταπείνωσιν,
κλῖνε τὴν κεφαλή σου.

Πάντα νὰ χύνῃς δάκρυα,
καὶ πάντα νὰ στενάζῃς,
τὸν πανοικτίρμονα Θεόν,
πάντοτε νὰ φωνάζῃς.

Θεέ, πολλὰ Σοὶ ἔπταισα,
ἀλλὰ συγχώρησόν με,
ὡς μόνος πολυέλεος,
Θεὸς ἐλέησόν με.

Καθάρισόν μου τῆς πτωχῆς,
τὴν ρυπαρὰν ψυχήν μου,
καὶ χάρισόν μου ἔνδυμα γάμου,
Χριστὲ Σωτήρ μου.

Γυμνὴ εἶμαι ἀπὸ ἀρετάς,
καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω,
καὶ δι' αὐτὸ μὲ δάκρυα,
τὸ πρόσωπόν μου βρέχω.

Καὶ δι' αὐτὸ κάθε στιγμή,
λυπητερὰ στενάζω,
τοὺς οἰκτιρμούς Σου δέομαι,
τὸ ὄνομά Σου κράζω.

Σὺ ὁ Θεὸς ὁ πλάσας με,
Χριστέ, ἐλέησόν με·
Σὺ φώτισόν μου τὴν ψυχήν,
καὶ παρηγόρησόν με.

Σὺ τοῦ ἐλέους ἡ πηγή,
τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
τῶν οἰκτιρμῶν τὸ πέλαγος,
Σὺ νὰ μὲ ἐλεήσῃς.

Μὴ μὲ βδελύξῃς, ἀγαθέ,
ὢ! μὴ μὲ ἀπορρίψῃς!
καὶ τὴν ὀργήν Σου πρὸς ἐμέ,
παρακαλῶ, μὴ δείξῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄνοιξον τὰ φιλάνθρωπα,
σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν Σου,
καὶ σῶσον, πολυέλεε,
τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν Σου.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου,
Χριστέ, ἐξάλειψόν μου,
καὶ μὴ ἀφίνῃς νὰ χαρῇ,
ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου.

Δεῖξόν μοι δρόμον ἀρετῆς,
καὶ τρίβον σωτηρίας,
πρεσβείαις τῆς τεκούσης Σε,
Παρθένου τῆς Μαρίας.

Ὢ! μετανοίας δάκρυα,
ποῦ εἶσθε ἐξωρισμένα;
καὶ διατὶ δὲν ἔρχεσθε,
ποτὲ καὶ εἰς ἐμένα;

Ἔλατε καὶ ποτίσατε,
καρδίαν διψασμένην,
νὰ καθαρίσητε ψυχήν,
καταβορβορωμένην.

Εἰς τὸν φύλακα Ἄγγελον

Ὦ Ἄγγελε πανάγιε,
Προστάτα καὶ φρουρέ μου,
ρύστα καὶ ἀντιλήπτόρ μου,
θεῖε χειραγωγέ μου.

Ὡς ἄφρων καὶ κακότροπος,
πολλὰ σὲ παροργίζω,
ἀλλὰ ἀφέσεως τυχεῖν,
τῆς παρὰ σοῦ ἐλπίζω.

Μή με βδελύξῃ δέομαι,
καὶ μὴ με ἀπορρίψῃς,
τῆς θείας προστασίας σου,
μή με ἀποστερήσῃς.

Ἀπάλλαξόν με δέομαι,
ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν μου,
ἐκ τῶν κακῶν μου ἕξεων,
καὶ ἐπιθυμιῶν μου.

Πολεμουμένην ῥῦσαί με,
πεσοῦσαν ἔγειρόν με,
καὶ μακρυνθεῖσαν τοῦ Θεοῦ,
αὖθις οἰκείωσόν με.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κατεύθυνον σοῦ δέομαι,
τὰ διαβήματά μου,
ἁγίασον τὰς σκέψεις μου,
καὶ τὰ νοήματά μου.

Κυβέρνησον, προστάτευσον,
καὶ διαφύλαξόν με,
καὶ εἰς λιμένα εὔδιον,
φρουρέ μου εὔθυνόν με.

Ὅπως ὀρθῶς καὶ ἀσφαλῶς,
βαδίζω ἡ ἀθλία,
καὶ εὕρω τὸ ποθούμενον,
θείᾳ σου προστασίᾳ.

Ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου μου,
σπεῦσον βοήθησόν με,
καὶ ἐκ τοῦ ἀντιδίκου μου,
σὺ ἐλευθέρωσόν με.

Συγχώρησόν με δέομαι,
θεῖε χειραγωγέ μου,
καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτευσον,
ὑπὲρ ἐμοῦ φρουρέ μου.

Ὅπως τῇ μεσιτείᾳ σου,
τύχω φιλανθρωπίας,
ἐλέους καὶ ἀφέσεως,
καὶ θείας Βασιλείας.

Ἵνα ὑμνολογῶ σὺν σοί,
Τριάδα τὴν Ἁγίαν,
τὴν ἄκτιστον Θεότητα,
καὶ Παντοκρατορίαν.

Μεγαλυνάρια

Πάτερ Παντοκράτορ Δημιουργέ, ἄρχων τῆς εἰρήνης καὶ [illegible]σεως χορηγέ, ἱκετεύομένσε κατάπαυσον πολέμους, καὶ δώρησαι εἰρήνην, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἱκεσίαις Λόγε τῆς Σῆς μητρός, τῶν ἄνω ταγμάτων, Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, τοῦ θείου Προδρόμου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, κατάπεμψον τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Λῦσον τοῦ λαοῦ Σου τὰς συμφοράς, πράϋνον τὰ ἔθνη καὶ συμμάχησον Βασιλεῖ, δώρησαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ ῥῦσαι τοὺς Σοὺς δούλους, πάσης κολάσεως.

Δέσποινα Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, φύλαττε καὶ σκέπε, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐκ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

παντὸς κινδύνου, καὶ βλάβης τοῦ πολέμου, καὶ χάριζε τὰς νίκας, αὐτοῖς Πανάμωμε.

Σπεῦσον Ζωοδόχε θεία πηγή, καὶ τῶν ἀσθενούντων, ἡ ταχεῖα ἀπαλλαγή, τοὺς κεκακωμένους, καὶ τετραυματισμένους, ἐκ τοῦ δεινοῦ πολέμου ταχέως ἴασαι.

Χαῖρε σκῆπτρον Ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, Σταυρὲ ζωηφόρε, εὖχος μέγα Χριστιανῶν, Ἀνάκτων τὸ κλέος, καὶ δόξα ἱερέων, καθαίρεσις δαιμόνων, τρόπαιον ἅγιον.

Χαίροις βασιλέων ἡ καλλονή, καύχημα δικαίων, ὁ θεοδόξων θεία κρηπίς, τῶν πιστῶν ἀνάκτων, φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, μέγιστε Κωνσταντῖνε, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Θεῖοι στρατιῶται τοῦ Ἰησοῦ, καὶ στεφανηφόροι, Τεσσαράκοντα ἀθληταί, σπεύσατε ἐν τάχει, καὶ ῥύσασθε κινδύνων, τοὺς Βασιλεῖς, τὸν στόλον καὶ τὸ στρατόπεδον.

ΤΕΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

"ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,,

Μηνιαῖον Ἐκκλησιαστικὸν καὶ θρησκευτικὸν Περιοδικὸν

Ἔτος ε΄.	δρχ.	100
» γ΄.	»	80
» δ΄.	»	75

Ἐκ τοῦ α΄. ἔτους δρχ. 10 ἕκαστον τεῦχος.

Ἐγγραφῆται συνδρομηταὶ

«Κλίμαξ» Ἰω. Σιναΐτου

ἄδετον	δρχ.	115
πανόδετον	»	140
δερμάτινον	»	[illegible]

«Πολιτικὸν Θέατρον» Ν. Μαυροκορδάτου

ἄδετον	δρχ.	75
πανόδετον	»	100
δερμάτινον	»	125

«Ψυχῆς Παραμυθία»

Εὐχαὶ ποιητικαὶ Ξένης μοναχῆς σελ. 80 δρχ. 5

Ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

Ζητήσατε τιμοκατάλογον

Διεύθυνσις: Σωτ. Ν. Σχοινᾶν - Κοραῆ 47 Βόλον

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ